

nu er paa Veje til at blive helt rask. — Men hvorledes har De det selv, Frk. Tønnesen?”

„Jeg? Aa Tak . . . som man kan have det,“ svarede hun, — og da han nu var kommen hende saa nær, at hun kunde mærke hans Aande, begyndte hun at bruge sin Vifte. — „Jeg spiser godt, sover godt, trives godt. . . . Hvad kan man saa forlange mere?”

Emanuel tav.

„Nu ja . . . vil De saa være saa god at hilse Betty fra mig,“ vedblev hun og nikkede over sit Parasolskaft. „Jeg maa skynde mig hjem. Farvel, Hr. Pastor.“

„Frøken Tønnesen,“ sagde Emanuel efter en kort Betænkning. „Vil De unde mig et Øjeblikks Samtale?”

„En Samtale!“ gentog Frk. Ragnhild og vendte sig overrasket om — hun var allerede kommen et Stykke bort. „Hvor højtideligt! . . . Det lyder næsten som et Frieri.“

„Det kan De paa en Maade ogsaa kalde det. Gaar De hjem nu?”

„Ja“.

„Vil De tillade mig at gøre Dem Følgeskab?”

„Saa gjerne! . . . Men kun til Havelaagen! Jeg holder strengt paa Formen, véd De.“